

Kroniek van een ongeborn renner - 5

“Hoeveel zijn d’er ?”

“31. Telt gij ze ne keer...”

“33...”

“Allee, jong... ‘k ga ‘kik nog ne keer.”

“En ? “

“32 ! Verstade gij da’ ?!”

Er hangt een zweem van mystiek over de “Balle van Halle”. Hoofdingang van de Onze-Lieve-Vrouw Basiliek, eerste nis rechts. 500 jaar terug in de geschiedenis.

“Zeg gij ne keer, hoeveel ballen... “

“Twee zekers, gelijk dienen hond. Hahaha !”

“... liggen er daar in die kerk van Halle ?”

“Euh... ‘k weet nie’... “

Niemand weet het precies. Gebeuren er geen mirakels in Halle, dan tovert het er toch. Of ’t scheelt niet veel.

Ze liggen er pertank al lang, die ballen. Van in de 15^e en de 16^e eeuw. En de Zwarte Maagd staat er al van in de jaren twaalf honderd en oneffen, al ziet ze er nog altijd even goed uit. Ze heeft altijd veel aantrok gehad, die zwarte madam, vooral van *de venten*, naar ’t schijnt. *Ebbenhouten blues*.

Halle is ín.

Huiverig badend in vroeg zonnelicht – net iets te fris voor de tijd van het jaar – ademt alles rust en sereniteit uit. Niets laat vermoeden dat Halle het middelpunt is van een communautaire rel zonder weerga. Door pers en media opgegeild tot splijtzwam van regering en natie, maar eigenlijk niets meer dan een elitaire soap. Iedereen volgt het omdat het zo hoort, maar de weinigen die er last van hebben dat het (ooit) goed afloopt, zijn de betrokken politici zelf.

Mogelijks : Eind Goed Al Goed ? Ten gevolge van een zoveelste politieke zet krijgt Halle eindelijk zijn MUG. Om volgend jaar de bedevaarders van Ontspanning Verenigt op tijd en stond te kunnen reanimeren.

Ei zo na was het deze keer reeds nodig.

Er werd keihard op de tanden gebeten, een bedevaart waarbij door de meesten meer gebeden werd dan gevaren, het selectief parcours sloopte man en macht. De ene zijn pech werd de andere zijn geluk, tot tweemaal toe bracht een leuke band een onverhoopte adempauze.

Toen Goethe zijn Lijden van de Jonge Werther schreef, had hij hem beter met de velo naar Halle gestuurd in plaats van zelfmoord te laten plegen.

(B-H-V. Zowel federale als Vlaamse regering behouden het vertrouwen. Wat zoethoudersgelul, en probleem (tijdelijk) van de baan. Niemand is onder de indruk : Walen niet, Vlaamse oppositie niet, Vlaamse meerderheid niet : “Er is geen reden om zelfingenomen te zijn,” - een Vlaams Minister...).

Ik was danig onder de indruk. 150 Km op één dag, met slechts één uur pauze. Super en Diesel al door mekaar, een veel gezondere coctail dan de 'Pot Belge', vanaf de 100^e kilometer beginnen aftellen, "trotsdem, immer weiter", de laatste kilometers zijn de langste, daar zijn geen woorden voor.

In de Vierschaar staat de biljart weer op zijn aloude plaats. Zou het dan tóch waar zijn dat er na de rit te weinig clubleden nog eens binnen terten voor een gezellige "cool down" ?

---oooOOoooo---